

Ät livfsta sammanlesnad!
Då alt står härligit och grönt
Med tätta Blomster ganska skönt
En outhäglig trefnad.

14. Vi qvåda om Guds under mång
Och tyfka uprå handen,
Vi hålle samma ton och gång
Med den där hem' i landen
Vi wandre ute, men wårt hem
Är Herrans Stad Jerusalem;
Dock ha wi ej att klaga
Utöfwer brist på goda år,
Så länge wi alt detta får
Till uppehälle taga.

15. När wi här sjunga i vårt Lund
Så swarar där en skara
Af Ängla-Chor i samma stund
Som Herrans lof ej spara
Så ljuder echo öfweralt
Af lof och tack, ja tusendfalt,
Som Stad och Land uphöfwa,
Där hör man sång och harmonie
Bland Fogla skaran, som uti
Sitt Elemente swäfwa.

GS 2111

30 7

En mycket wacker

S o m m a r :

W i s a ,

Om Sommaren då jag
går ut, Och cc.

Sjunges under egen behagelig melodie.

Götheborg,

Tryckt och såljes hos Lars Wahlström, 1819.

Som Sommaren då jag går ut
Och skäddar på det gröna,
Tillbringar jag mång glad minut
I Ortagården sköna.
Allt då uti sin fågring står
Allt grönskas och till mögnad går
Då fröjdar sig naturen.
Jag hör bland det wackra fram,
Hur HERRANS Lof blir kallat fram
Af alla Kreaturen.

2. Min Nåde-Sol låt flarna upp!
Kom wäck mig upp min fara.
Du Liffens Wintråd stärk mit hopp
Din frugt mig nu beståra!
Kom för mig ut på dina fält
In under Nådens skugg och salt
In på den gröna parken,
Som med alt godt utsträckt är
Den sötman af din JESU lär,
Besucktar hela marken.

3. Wid Liffens Elfwor gå i bet,
På Nådens sögra ångar.
Att äta sig i wäldigt fet
Och dricka utan pengar!

Det

Det är den aldralsjuffsta tid,
Då Brudgummen är gången nio
I gården till sin frukter,
Då äfwen jag får sitta ned
Inunder Liffens stam och träd
Och luckta sköna luckter.

4. Till wata led min hjertans mun
Och till de rätta bladen,
Der jag får ständigt dricka brun,
Som går ur hela staden.
Ja, Brudgum, alltid mår jag bäst,
Då jag får vara hwardags-gäst
Hos Dig i Örtagården.
Hur lustig är min Själs Palats,
När jag får ständigt vara Hans,
Som äger Själavården.

5. Kring Herrans berg är allt för skönt
Och fullt med gröna ångar
I Örtagården står det grönt
På alla Örtesångar.
Där går min Wän och roar sig
Med Bruden allt för hjertelig
Med Nådens hälsofloder,
Som sucktar Landet allt omkring,
Så att det fattas ingen ting
Af sjålammust och foder.

6. Låt

6. Låt mig få sitta stundelig,
Gömd inom Nådes-barmen!
När jag går ut, så led du mig,
Och hålt mig under armen!
När mulit är, jag kryper in
Uti winstocken, sedan Din,
Och gör som bien göra.
Utt! Jesu uti Dina sår
Jag sommarndje äga får
Och sommarfoglen höra.

7. Var Du min staf att stå mig på!
Din kärlek ware fältet
Där innom jag kan salig gå
In under Nådes tältet!
Jag sitter i Winkällaren,
Uröfwer hela Sommaren,
In öfwer hela året.
Där är min Wän som fågnar mig
Och reder till en ost af sig
I helga fidosåret.

8. Nu gif mig äta Liffens Bröd
Och dricka af Din källa,
Som wata har Du öfwerflöd
Och städse månd upwälla.
Kom fyll mitt hjerta och min mun
Med wata ur Din egen brun,

Min

Min arma själ att läska!
Njut satt uti min torra gren!
Gif mærg och styrka i min ben
Så att jag Dig kan älska!

9. Låt regna på vår ång och mark
I dälder och i lunder!
Besökta du vår lilla park
Med nåd i alla stunder!
Låt oss förfara, Herre kär
Att Du oss alltid wistas när
Med Dina kärlek dyra!
Ja, att af den intagen bli
Och till att känna Dig dert,
Oss värdes alltid styr!

10. Vid älsfwer kring om Herrans berg
Så gå wi och oss föda;
Där wankas idel must och mærg
Af Himla wälskusts gröda.
När wi så af den spisen god
Nu äta så med muntert mod,
Så att wi musicera,
Som barn uppå ensaldigt wis
Och under bön med lof och pris
I glädje jubilera.

11. Cana

11. Canan är ett nöjsamt Land
Där wälskust aldrig tryter.
En öfwermåttan önnig strand
Där mjölk och honung flyter.
Att gå i bet på Sions berg,
Det är, att taga must och mærg
Så mycket man behöfwer.
Ja, söta Wän, wi wilja dit
Och se dertill med allo flit
Att synden ingen söfwer.

12. Si! här äro Dina Går
Och lända ut till marken
Wi bedje att Du för oss går
På sköna Blomsterparken
Wi äro allesammans här,
Som fogelungar, med begär
Och öppna hjertans munnar,
Du wille räcka oss Dit bröst,
Och dra oss med Din kalland' röst
Till friska wattungbrunnar.

13. När wi så äta oss så mått
Och äfwen dricka alla,
Så börja wi på ungars sätt
Mått barnsligen att lalla
Lof ware Dig Guds Son, som dog;
Guds lilla baswer watten nog.

Ad